KARİKATÜR

Çiçekler açılmağa başladı!

— Daha kırlarda kimse yok, galiba çiçeklerin açıldığını görmediler!...

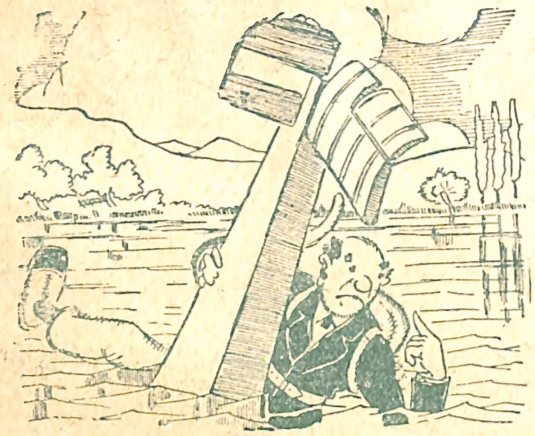

— Tu Allah kahretsin, işi yanlış tuttum, paraşüt yerine tahlisiye simidi almalıymışım!..

PLÂJDA:

Tahlisiyeci — Şimdi arkadaşlarımın iş başında çalıştığını düşündükçe burada eğlencem bana zehir oluyor!.

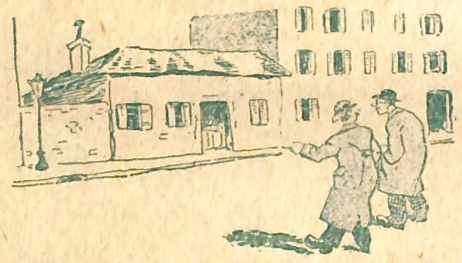

— Şu küçük evde oturuyorum.
— Orasını anladık ama, hangi katta?..

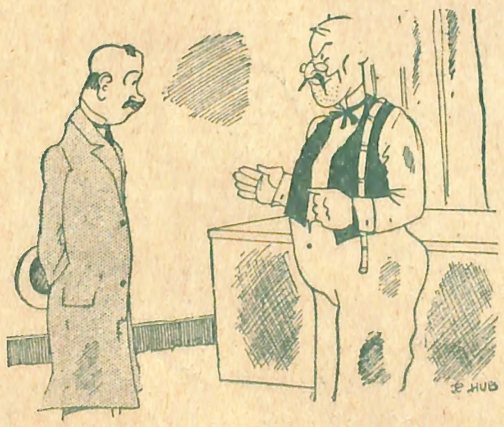

— Şu pardesüme yeni düğmeler diktirmek istiyorum.
— Düğmeler yeni görünüyorlar. Beni dinlerseniz onlara yeni bir pardesü dikelim!..

EV DOKTORU

Ehemmiyetsiz arızalar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DOKTORU 20 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı hurufu heca sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş samimi bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forma 10 kuruştur.

No. 119 CİLT: 5 YİL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 7 NİSAN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:
İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EBEDİ MİZAH MECMUASI

DOKTOR RÜŞTÜ ARAS MISIR'A GİTTİ:

Mısır — Ya Seydi, bize Ankaradan şeker mi getirdiniz bal mı?...

Türkiye — Daha tatlı... Dostluk getirdim!...

ZEKÂ BAYRAMI

Geçen cuma sabahı evimde oturuyordum. Sokak kapısının zili telâşlı telâşlı birkaç kere öttü, yarım dakika sonra da aziz arkadaşlardan (M. H.) nın beni istediğini haber verdiler.

Hayırdır inşallah! Otuz yıldan fazla bir zamandanberi tanıştığımız ve hattâ bir zaman da ayni mahallede oturduğumuz halde bu arkadaş ilk defa evimin kapısını çalıyordu. Herhalde bir fevkalâdelik olacağını anlıyarak terliklerimi ayağıma geçirdiğim gibi soluğu sokak kapısında aldım.

— Siz kadınların elbiseden, şapkadan, tuvaletten başka bir şey düşündüğünüz yok...
— Sen affetmişsin onu, ben Robert Taylor'u da düşünüyorum!...

Yanılmamıştım. (M. H.) in çehresi bozuktu; sol kolu bir siyah bağ ile boynuna asılı idi.

Adamcağızı sağlam kolundan tutarak içeriye aldım, bir iskemleye oturttum ve telâşla sordum:

— Geçmiş olsun.. Başına bir felâket mi geldi? Ne oldun?

O içini çekerek cevap verdi:

— Hangi birini anlatayım... Dün gece bizim kayın valdeye bir kalp krizi geldi. Ev halkı feryada başladı. Alelacele bir doktora koştum. Kapıyı açan hizmetçi doktorun biraz evvel bir ziyafetten hasta gelip soyunmadan uyuduğunu söyledi; maamafih ısrar edersem uyandıracağını söyledi. Saat ikiye kadar içtikten sonra evini güç belâ bulup soyunmadan sızmış bir sarhoşu uyandırtmakta bir mâna görmedim; başka kapıya koştum. İkinci doktorun hizmetçisi, gece eve gitme vizitesi olan on lira peşin verilmedikçe doktorun uyandırılamıyacağını, çünkü sonra müşteri ile ihtilâf çıktığını söyledi. Aksi gibi arkama bir eski palto takıp sokağa fırladığım için üstümde vizite parası değil, pey akçesi olarak verilecek bir iki liram bile yoktu.

Kapısını çaldığım üçüncü doktor yahudi idi. Kılıksızlığımdan korktu. Adamcağızın hakkı vardı. Ben de at hırsızı kılığımla, kravatsız yakam, kabarık saçlarımla kendi kendimden korkacak vaziyette idim. Yahudi doktor benim karanlıkta köşe başını döner dönmez boğazına sarılacak bir soyguncu yahut deli olmadığıma inanmak için bir resmî polis yahut hiç değilse bir üniformalı bekçi getirmemi istedi. O saatte ben polisi ve bekçiyi nereden bulurum.

Nihayet dördüncü bir doktor benimle beraber eve gelmiye razı oldu. Fakat malûm ya, doktorlar hoca yahut üfürükçüler gibi hastayı sadece okuyup üflemekle derdine deva bulan adamlar değildir. Adamcağız acele bir reçete yazarak elime tutuşturdu. Fakat bu saatte en yakın nöbetçi eczaneyi keşfetmek ancak evliyalarda bulunması lâzım gelen bir hassadır. Maamafih ben öteye beriye koştuktan sonra onu da bulmıya ve eczanenin kapalı kepenklerine taşla vurarak içerde uykuya dalmış

olan eczacıyı uyandırmıya muvaffak oldum. Her ne ise hastalığın ilk ârazını göstermiye başladığı zamandan takriben iki buçuk saat sonra elimde ilâcımla eve dönüyordum.

Tam eve yirmi, otuz metre kala bir de ayağım taşa takılıp boylu boyumca yere düşmiyeyim mi? Bereket versin ilâçlara bir şey olmadı; sadece kolum kırıldı.

Ev halkı beni kapıdan korkunç bir çığlıkla karşıladı. Bayan geç kalmama kızarak sitem etmiye geliyor sandım. Meğer bizim kayın valde o anda son nefesini vermiş. Doktora verdiğim ücrete pek yazık oldu diyemiyeceğim. Çünkü hastanın fennin muavenetine ihtiyaç bırakmadan kendi davasını kendi hallettiğini görünce benim kırık kolumu sardı. Felâketimi anlıyorsun kardeşim... Cenaze ortada yatıyor, evdeki para kâfi gelmedi. Senden yirmi beş lira kadar bir para istemiye geldim.

Cesaretle yerimden kalktım:

— Hay hay kardeşim, dedim, benim de bu kabil ânî ölüm baskınlarına karşı daima ihtiyat yirmi, otuz liram vardır. Şimdi onu sana getireyim.

Yukarı çıktım; ihtiyat ölüm parasını kendi hanemiz halkından kimseye nasip etmeyip bir ahbaba kısmet ettiği için Allaha hamt ve şükürler ederek liraları sakladığım yerden çıkardım; felâketzede arkadaşa teslim ettim.

— Al birader, dedim, insan insana böyle günde lâzım olur. Sen git işini gör. Ben de ayrıca cenazeye gelirim.

Arkadaşım parayı alırken tereddüt ediyordu. İç cebine yerleştirip önünü ilikledikten sonra bu tereddût arttı. Sonra parayı tekrar cebinden çıkardı ve önüme koydu:

— Az mı buldun parayı, dedim, vallâhi fazlası yok..

— Hayır, onun için değil... Nafile biz asrî olamıyacağız...

— Ne demek istiyorsun?

— Bir asrîlik yapmak istedim.. Galiba iyi de başladım, fakat sonuna getiremiyeceğim galiba..

— Ne demek?

Arkadaşımın çehresi değişmişti. Gözlerinin içinde bir gülümseme vardı:

— Yahu bugün ayın kaçı olduğunu biliyor musun?

— Evet Nisan bir.

— Biliyorsun da ne diye parayı verdin. Ne diye uydurduğum Nisan balığı masalına inandın? Yazık, ben seni daha zeki zannederdim.

— Peki, kaynananın ölümü yalan mı?

— Elbette yalan.. Hattâ kolumun sargısı bile yalan...

Kolundaki sargıyı fırlattı ve elile kolumu sıkmıya başladı.

— Peki, dedim, durup dururken bu feci yalanı uydurmıya ne sebep vardı?

— Yahu sen asrî hayatın benden ziyade gafili imişsin.. Bugün bir Nisan... Herkes zeki ve zarif bir yalanla biribirini aldatmıya çalışır... Bu bir nevi zekâ müsabakasıdır. Kim yutarsa zekâsının yutturandan daha az olduğunu isbat eder ve hattâ paraca da zarar görür.. Fakat ben vicdan sahibi bir arkadaş olduğum için tabiî paranı alacak değilim.

Paralarımı aldım ve teşekkür ettim:

— Parama kasdetmeyip sadece zekâma kasdettiğin için insaniyetine teşekkür ederim, dedim. Fakat ben de sana bir şey söyliyeyim... Öteki işte yani zekâ müsabakasında da pek bir şey kazandığını zannetmiyorum. Hatırın

Kadın — Artık bahar geldi demektir..
Erkek — Evet, bütün kütükler çiçeklenmiye başladı!...

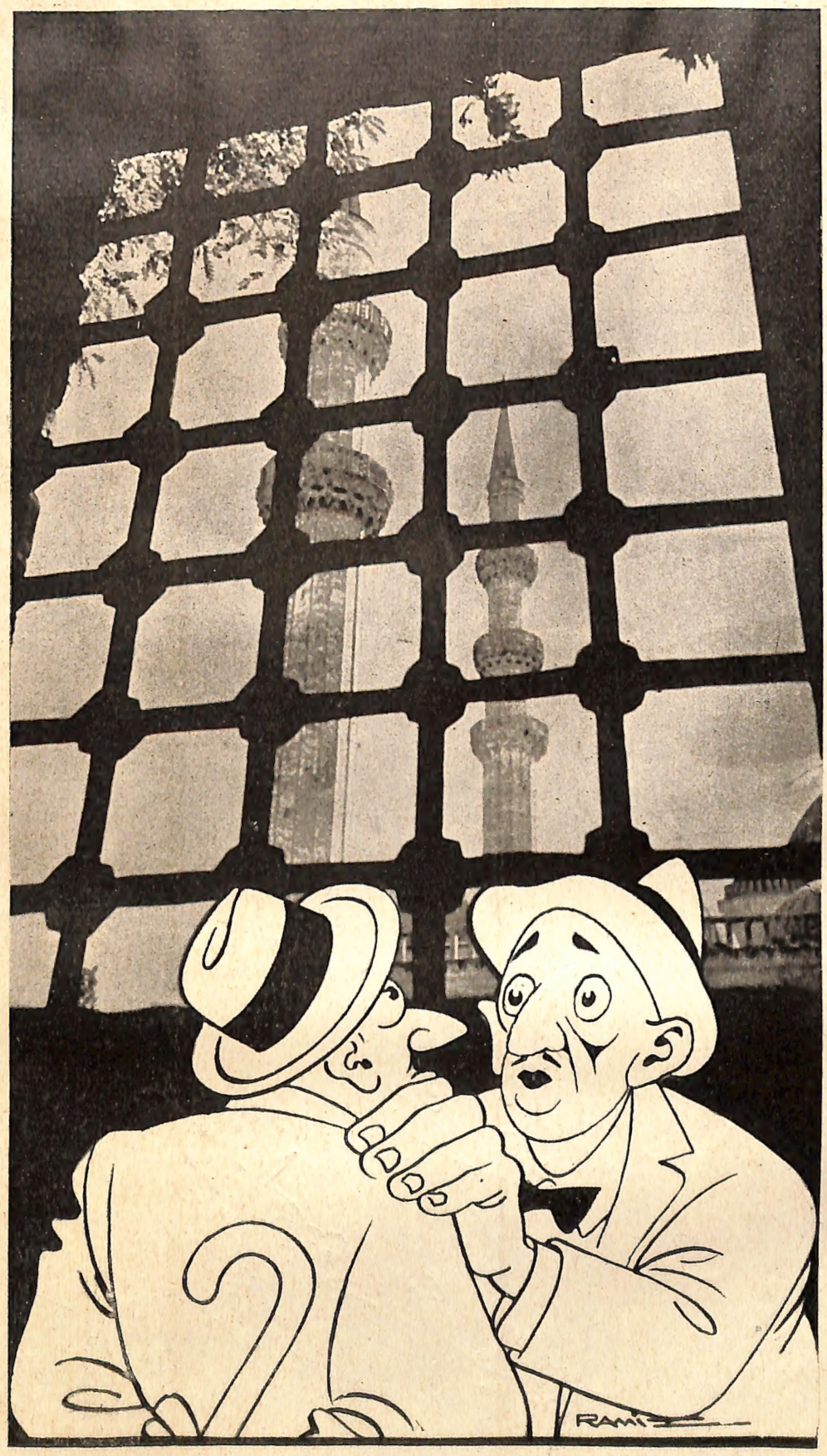

— Koca Sinan'ın bu muazzam eserleri önünde acaba kübik mimarlar yüksekten atıyorlar mı?..

— Ne hadlerine, okadar aşağıdan alıyorlar ki, iki kattan yukarı çıkamıyorlar!.

kalmasın ama...

(M. H.) güldü:

— Onu söyleme, dedi, netice meydanda... Pekâlâ yuttun...

— O halde dinle, dedim, sen bana inanılmıyacak, yutulmıyacak bir şey söyledin mi?

— Elbette... Anlattığım baştan başa uydurma.

— Peki bunda akla, mantığa sığmıyacak ne var? Sen bana «Demin bir eşeğin uçtuğunu gördüm» deseydin, ben de bunu yutsaydım hakkın olurdu. Söylediklerini birer birer sayayım: «Kaynanama kalp krizi geldi» dedin. Bunda inanılmıyacak ne var? Doktor aramak için yalın ayak, başı kabak sokağa fırladım» dedin. Bu da hepimizin başına gelen şeylerden değil midir? «Kapısını çaldığım doktorlardan biri sarhoşmuş» dedin. Görülmedik şey mi? «İkincisi viziteyi peşin almadan evden çıkmazmış» dedin. Yalan mı? Bir kısım halk bir kısım doktorlara, işleri bittikten sonra çıkarttıkları türlü müşkülâtla adamcağızları parayı peşin almadan evden dışarı adım atmıya yemin ettirmiş değiller midir?

«Yahudi doktor kıyafetimden korktu, bekçi yahut polis gelmeden seninle sokağa çıkmam» dedi diyorsun... Bunda inanılmıyacak ne var? Gece vakti nöbetçi eczaneyi bulup açtırmak için çektiğin zorluk her hastası olanın her zaman rasladığı olağan işlerden değil midir? «Düştüm, kolum kırıldı» diyorsun. Gece vakti bu telâşla bizim karanlık sokaklarda koşan bir insan için bu felâket az bile sayılmaz mı? «Cenaze param yok, bana para ver» dedin. İstanbulda bir köşede kırk elli lira ihtiyat parası olan kaç kişi vardır ki, bu sözüne inanmamakla budalalığımı isbat etmiş olayım. Nihayet ben seni aklı başında bir insan bilirim. Çoluk çocuğa ve bütün kafadan gayri müsellâh enayilere uyup Nisan balığı şakası yapacağım diye sabah sabah buraya kadar taban tepeceğini, ağarmış saçlarınla yalandan kolunu saracağını ve şaka diye en meşum bir ölüm masalı anlatacağını nereden akıl edebilirdim.

Nerede ise bir Nisanda gözümüzün önünde otomobil altında kalıp ikiye biçilen insandan «Acaba Nisan balığı mı yapıyor?» diye şüphe edeceğiz. Bir felâkete uğradığını, evinde bir ölü yattığını söyliyen insana söylediğinin milyarda bir doğru olmak ihtimali varsa «Yalan... Sen galiba beni aldatıyorsun» diye sırıtmak kadar eşekçe bir ahmaklık tasavvur edebilir misin?

Arkadaş kızardı:

— Sus... Utanıyorum, dedi, fakat insan başkalarına kapılıveriyor işte.

Maamafih bu işte okadar da sert olmıyalım. Bir Nisanı bir nevi zekâ bayramı addedenler emin olun Nisanın birinden gayri günlerde, hattâ bazıları o gün bile okkanın altına giden ve daima aldatılan aşağı kafalı insanlardır.

Bırakalım yılda bir gün de onlar bir zekâ bayramı yapsınlar. Bir gün de onlar «Biz de zekiyiz, biz de başkalarını aldatıyoruz» vehmile mesut olsunlar ve sonra gazetelerindeki havadisleri kimine şaşarak, kimine müteessir olarak gözlerini açа açа okusunlar.

KARİKATÜR

Tevfik Fikretle Bir Saat...

İspritizme ile uğraşan bir ahbabım vardır. Sizden iyi olmasın, çok samimî, çok saftır. İspritizmenin her derde deva olduğuna inanır. Sade inansa da kendisine saklasa mesele yok. Herkesi de iknaa uğraşır. Geçen akşam evine uğramıştım. Söz bu bahse girdi. «İnanmazsan tecrübesi bedava» dedi. Karanlık bir odada ellerimizi çivisiz bir masaya dayadık. Fikretin ruhile görüştük. İşte bu acayip mülâkatı aynen yazıyorum:

Abdi hakir — Üstat, beni işitiyor musun?

Ruhu Fikret — Evet.

— Orada rahat mısın?

— Pek rahatım.

— Dünya ile alâkan büsbütün kesildi mi, yoksa arada bir Babıâliye uğruyor musun?

— Arada bir uğramadan yapamıyorum.

— Ne kıyafette teşrif ediliyor?.

— Bıyıklarımı kestirmediğim için, kâh celep esnafı kıyafetine giriyorum, kâh mütekait kılığına.

— Yeni şairleri gördün mü hiç?

— Gördüm.

— Beğendin mi?

— Ortada eser olmayınca nasıl beğendim diyebilirim.

— Çocukları takdir de mi etmedin?

— Takdir ne haddime, en ufağı dehadan kapı açıyor. Deha takdir edilmez, hayranlık verir.

— Demek sen hayran oldun?.

— Evet, şaşırdım kaldım.

— Yeni dâhîlerle eski dâhîler arasında fark var mı?

— Var. Eskilere dâhîlik, yığın yığın eserlerine bakarak başkaları tarafından verilirdi. Şimdikiler kendi hayalhanelerindeki yazılmamış şaheserleri düşünerek bu sıfatı bizzat takıp takıştırıyorlar.

— Edebî ve umumî malûmat cihetinden bizim nevzuhurları nasıl buldun?

— Parlak buldum.

— Parlak ne mânaya geliyor?

— Göz alıcı, akıl durdurucu anlamınadır.

— Sebep?

— Barselonun İspanyada, Adis-Ababanın Habeşistanda, Pekinin Çinde olduğunu biliyorlar. «Vezin metelik etmez», «Üslûp saçmadır», «Şiiri kafiye ile baban da yazar, marifet kafiyesiz yazmakta..» demelerinden de «Vezin» den, «Üslûp» dan, «Kafiye» den behredar oldukları anlaşılıyor.

— Bir şair için bukadar ilim yeter mi?

— Her şaire yetmez ama, kendini dâhî farzedenlere artar bile...

— Hangisinden ümitvarsın?

— Ümidi, «İlerde akılları başlarına gelir, adam olurlar» mânasına mı, yoksa «Bu gidişle kendilerinden belki bir cevahir sudûr eder» şeklinde mi soruyorsun?

— İkisini birden soruyorum.

Tevfik Fikret merhum sesini alçaltarak:

— Lâf aramızda, dedi, mendeburların ne akılları başlarına gelip adam olacakları var, ne de cevahir yumurtlamak ihtimalleri.

— Şu halde şiirimizin istikbalini nasıl görüyorsun?

FOTOĞRAFÇIDA:

— Nişanlı iseniz biribirinize bakınız. Evli iseniz başka tarafa da baksanız beis yoktur!...

— Olmıyan şeyin istikbali olur mu?

— Peki, bu hale neden düştük?

— Vaktile anlattık ya birader: **«Düşmek etrafı görmemektendir!»** dedik ya!

— Eskilere dönelim. Halit Fahrinin son kitabını gördün mü?

— Gördüm.

— Nasıl buldun?

— Aşk ve alâkadan fazla dem vurduğuna bakılırsa gençleşmiş buldum.

— Ya Necip Fazıl'ın Adam yaratmasına ne diyorsun?

— Necip Fazıl dediğin hangisi? Hani şu vaktile Ağaç yetiştirmiye çalışan çocuk mu? Ziraatten vazgeçip beşerî işlere dönmesini hayıra yorabilirsiniz. Yakında inşallah adam yaratmaktan vazgeçer de eser yaratır.

— Orada seni en çok rahatsız eden mesele nedir?

— Ah, derdimi depreştirdin. Ben sanki burada bizim Babıâli dâhîlerinin sefiri kebiri imişim gibi nekadar göçmüş Avrupa muharriri varsa sıra ile yanıma geliyorlar. Mopasan vaktile terceme edilip yeniden basılan romanını görmüş, bu ne hatalı terceme diye kafamı şişirdi. Düma Fis dersen saçını başını yoluyor. Tolstoy'dan Gogol'a kadar herkes şikâyetçi, hepsinden protestolar, notalar, ültimatomlar yağıyor. Haydi terceme şikâyetlerine münasip bir mazeret uyduruyorum. Fakat aşırmalardan davacı geldikçe yerin dibine batıyorum.

Çok şükür Hâmit geldi de biraz ferahladım. Şimdi ayak alışkanlığile bana başvuranları üstada gönderiyorum.

— O daha yeni geldi. Vaziyet malûmudur. Bu işin böyle olmasının esbabını bilse bilse o bilir.

Diye başımdan savuyorum.

Konuşmanın tatlı yerinde iken üstat birdenbire sustu. Bir 'sese kulak verir gibi boynunu uzattı. Hakikaten uzaktan bir boru sadası işitiliyordu.

— Bana müsaade, dedi, çağırıyorlar. Muhakkak muallim Naci ile üstat Ekrem yine münakaşaya girişmiş bir çıkmaza saplanmışlardır. Hoşça kalın.

Kulak misafiri

Müthiş ilâç

— Karım hasta diyordun, doktora gösterdin mi?

— Gösterdim.

— Ne ilâç verdi?..

— Müthiş bir şey... «Bu şikâyetler hep ihtiyarlamak alâmetleridir» dedi, o gün bugündür bizim hatun turp gibi.

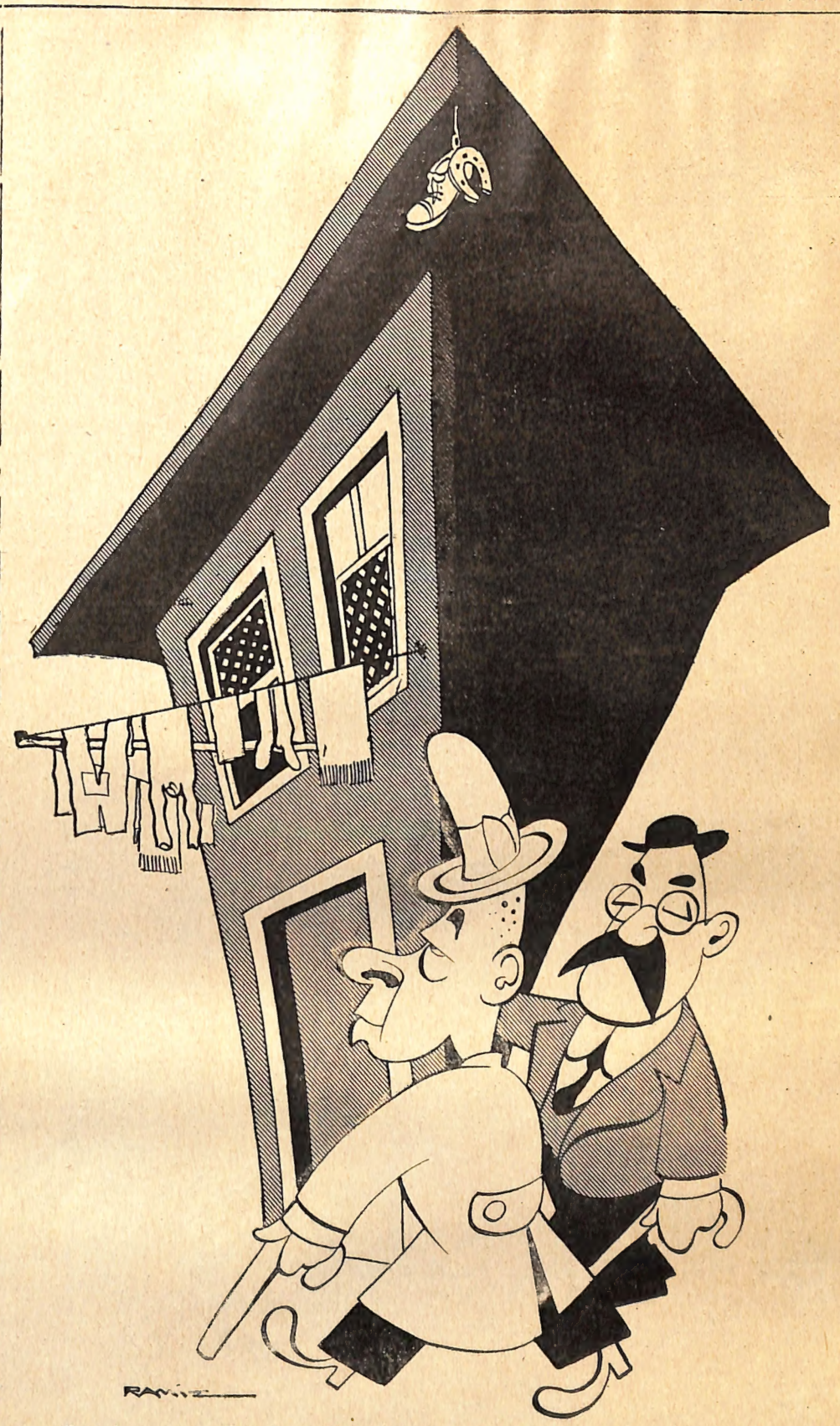

— Ben kaynanamdan fevkalâde memnunumdur...
— Lâtifeyi bırak, sahi mi yahu?..
— Vallâhi, damadı olduğum hafta vefat etti!..

Tenkit edilen konser..

Meşhur bestekâr Grik bir gün bir konser verdi. Konserde hep kendi eserlerini çaldı. Fakat son parça olarak Betoven'in meşhur senfonilerinden birini seçmişti.

Ertesi gün konseri tenkit eden bir musiki münekkidinin, bilhassa son parça üstünde durarak pek karışık, pek berbat bir şey olduğunu, Grik'in bu eserde asla muvaffak olamadığını iddia eden bir yazısı çıkınca üstat dayanamadı. Herifi telefonla bularak şöyle bağırdı:

— Burada Betoven'in ruhu konuşuyor. Efendi siz bir eşeksiniz. Son parça benimdi.

KIZLAR GÖZÜNÜZÜ DÖRT AÇIN

Yazan:
Necdet Rüştü

Gün aydın!.. Kış tükendi, arttı güneşin harı,
Biz karşılayacağız yakında ilkbaharı!...
Gönlümüz bu mevsimde aklımızı yenecek,
Başlarımız dönecek!

★

Kızlar!... Gelin vereyim size bahar öğüdü,
Çocuk sayılmazsınız, çoklarınız büyüdü:
Siz hayat bahçesinde benzersiniz filize,
Bastınız on sekize!..

★

Bilirsiniz kemirir filizleri tırtıllar,
Ömrünüzde gelmiştir bu tehlikeli yılar:
Aç gözlü böceklere hemen savaş açınız,
Çapkınlardan kaçınız!...

★

Sizin açacağınız çok lüzumlu savaştır,
Çünkü taşıdığınız en dumanlı bir baştır!
Daima bu çağlarda esen kavak yelleri,
Soldurur güzelleri!..

★

Birinci öğüdüm bu: İnanmayınız bize,
Biz de tırtıllar gibi, düşmanız her filize:
Toy bir kız görür görmez hemen kurarız pusu;
Budur sözün doğrusu!..

★

Bizde yalan girladır; aktörüz: Rol yaparız,
Esir, köle oluruz; hattâ size taparız!..
Tesir bıraksın diye göz koyduğumuz kızda.
Yalandan ağlarız da!..

★

Yaşlı, zengin olandır bizim tehlikelimiz,
Çünkü: Çirkinleştikçe, açık olur elimiz;
Kaçmaz darı serpince, güvercinler uzağa,
Düşersiniz tuzağa!..

★

İhtiyarlar kurnazdır; «Korkup kaçmasın!» diye,
Hemen size dokunmaz, verir binbir hediye!..
Der: «Sen benim kızımsın!» bir evlât gibi tutar,
Sonra dev gibi yutar!..

★

Genç olsa nişanlanmak, evlenmek ümidi var,
Yaşlılarda çekilir bu ümide bir duvar:
Bu geçkin çapkınların çünkü evlidir çoğu,
Vardır çoluk çocuğu!..

★

Bu mendebur açıkgöz bir gün fertiği çeker,
«Kadın» lığın yükünden omuzlarınız çöker!..
Elimizde kalmıştır iki pırlanta yalnız;
Nerde o eski «Genç kız»?..

★

Sürünme devri gelir hele paranız azsa,
Size çıkmaz alıcı... Nasıl hükmü olmazsa,
İmzasız bir senedin, damgalanmış bir pulun,
Kıymeti yoktur dulun!..

★

O zaman siz bakmadan parasına, yaşına,
Hemen ekşimezseniz birisinin başına,
Kendinizi feleğin hapını yutmuş sayın,
Artık kumda oynayın!..

★

Kızlar!... Kadrini bilin bu ilk ve son fırsatın,
Gün gelir ki, alınmaz milyona bile satın:
Sizin ilkbaharınız bilir misiniz nedir,
Tıpkı bir definedir!..

★

Bu mevsimde çıkarlar define aramıya,
Onları bırakınız bu macerada yaya:
Parmağınızın bile tutamasın ucunu,
Yalasın avcunu!..

★

Bazı gençler vardır ki «Avcı» derler onlara:
Bu şık delikanlılar girerler salonlara,
Kandırıp almak için zengin ve saf bir kızı,
Olurlar çam sakızı!..

★

Gönlünüzü kaparlar... Bir gün kıyılır nikâh,
Onlar çok hokkabazdır: Size giydirir külâh!..
Derler: Paralarını yeyip kaçmak marifet;
Ne sihir, ne keramet!..

★

İhtiyatlı olunuz düşünerek yarını,
Bize yüz vermeyiniz, isteriz astarını!..
Sizler yavru kuşsunuz, aldanmayın kimseye,
Basarsınız ökseye!..

★

Kızlar!.. Nisan gelince kavurur ortalığı,
Sevgi arzusu.. yani: İlkbahar hasatlığı!..
Bin züppeye bedeldir sizin bir tel saçınız,
Gözünüzü açınız!..

Necdet Rüştü

Aradaki fark?

Nevzuhur dâhî şairlerden biri genç şair İsmail Safa Eskin'e yaklaştı. Alay etmek için:

— Aramızda fark var, dedi, sen para için şiir yazıyorsun, ben şöhret için.

İsmail Safa Eskin ciddiyetle cevap verdi:

— Tabiî azizim, ikimiz de kendimizde olmıyan şeyleri kazanmıya uğraşıyoruz.

Geçmişe mazi

İhtiyar muallim sınıfa sordu:

— Çocuklar «Ben güzelim» desem hal mi olur, istikbal mi?

Küçük Acar arka sıradan bağırdı:

— Mazi olur öğretmenim.

Yabancı dil

Çocuğuna yabancı lisan öğretmek istiyordu. Bir gece dershanesine götürdü. Derdini anlattı. Dershane müdürü sordu:

— Hangi lisanı istiyorsunuz, İngilizce mi, Fransızca mı, Almanca mı, İspanyolca mı?

Bayan ehemmiyetle cevap verdi:

— Hangisi en ziyade yabancı ise onu!..

Moda yüzünden kadınların başına gelenle

Çiçeklere!..

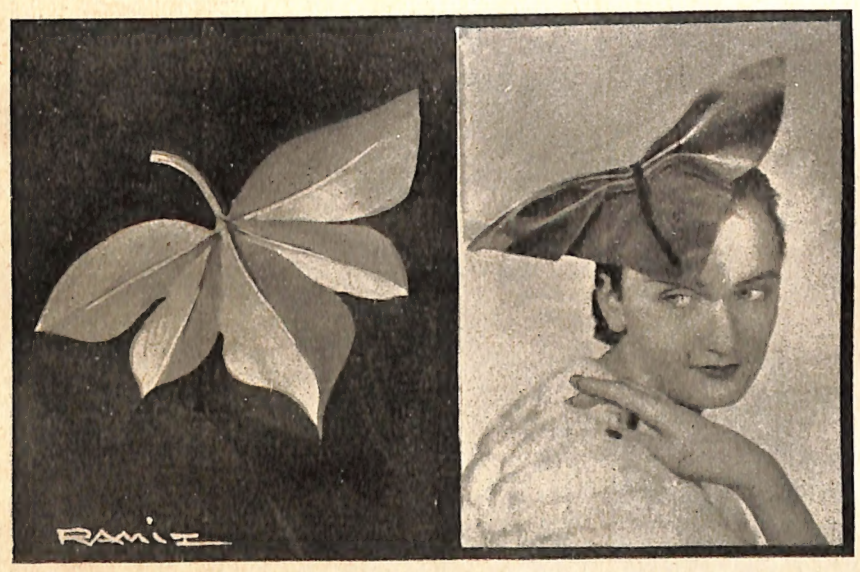

Yeşillenenlere!..

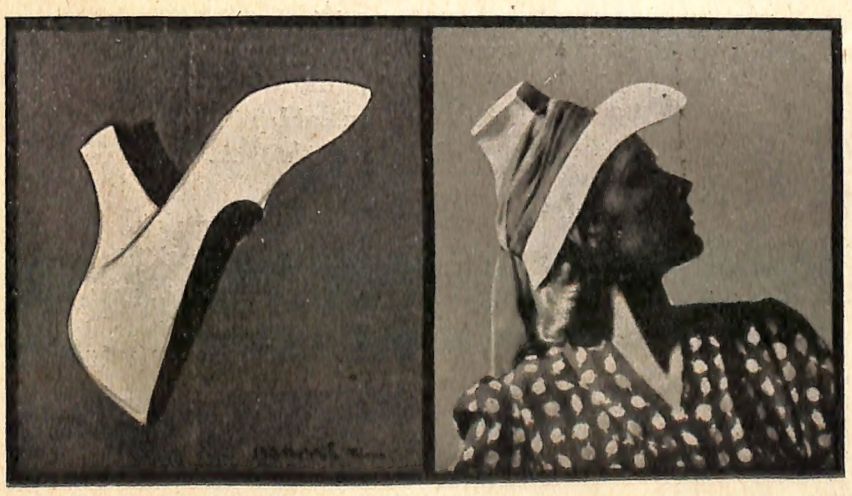

Sağlam ayakkabılara!...

Lahana Turşusu

Sofraya bir tabak lâhana turşusu koymuşlardı. Softa tabağı önüne çekti ve lâhanaları kaşıkla yemeye başladı.

Misafirlerden biri çıkıştı:

— Hocam lâhana turşusunu biz de severiz.

Softa cevap verdi:

— Vallâhilâzîm hiç biriniz benim kadar sevemez.

Fıkırdayanlara!..

Sağlam dikilmiş bir elbise bir yere takılınca daha fena yırtılır.

★

Daima güzel olmak istiyorsan ne sık sık ağla, ne de daima somurt.

★

Zevkleri ve renkleri münakaşa etme. Sonunda ya, «Keyfime ne karışıyorsun», yahut da «Benim bu daha hoşuma gidiyor.» cevabını alırsın.

★

Güzellik ve iyilik ekseriya ayni vücutta buluşurlar.

★

En kuvvetli ümit, ümitsizliktir.

Tatlılar

Sabırsız mı? Beklemek.

★

Bütün paranı ayni k kaybedersen yana

★

Birine iyi gelen, ötek nema yıldızlarının sebep de budur.

★

Neyi olursa olsun çe beder.

BU DAHÍ MA

Sevgilimin sözleri gitgide dumdum oldu,
Bu dumdumla vurulan zavallı ruhum oldu!

Ömrümün bahçesinde özenip bezenerek,
Diktiğim gül yetişti, büyüdü, zakkum oldu...

Derler: «Gönül kocamaz, âdem oğlu kocar da!»
Biz henüz kocamadan gönlümüz merhum oldu.

Kışın Ilgın gölünü andırırken sokaklar,
İlkbahar güneşini görür görmez kum oldu!

Taliin cilvesile büyüyen hayli dostun,
Eli şahin pençesi, burnu da hortum oldu.

Dostlara ettiğimiz ricalara karşılık,
Aldığımız cevaplar kemkümle hamhum oldu!

: Karikatürün yeni şapka örnekleri : 2

İştahsızlara!..

Yuvamızı yapanlara!..

Yanıp tutuşanlara!..

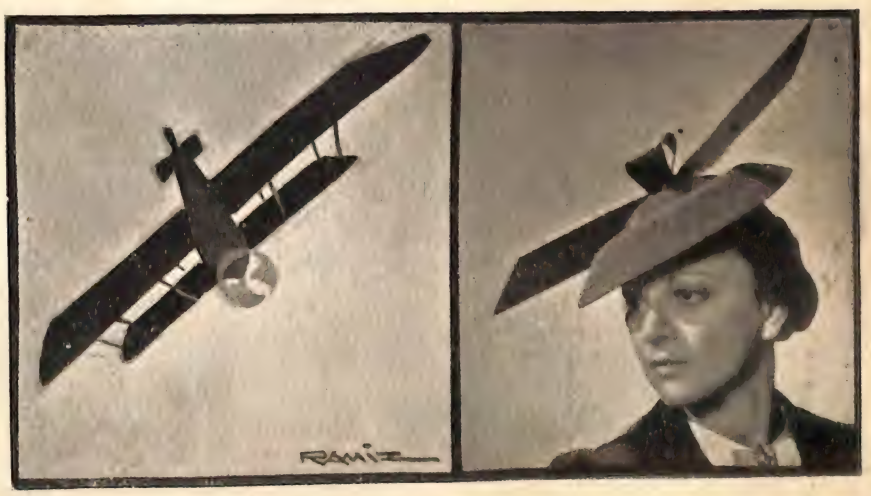

Havalananlara!

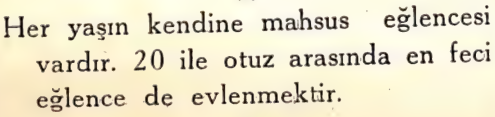

Memnun olan daima keyiflidir.

★

Her yaşın kendine mahsus eğlencesi vardır. 20 ile otuz arasında en feci eğlence de evlenmektir.

★

Polis olmazsa hırsızlık fazla olur diyorlar. Halbuki açlık olursa hırsız fazlalaşır demek daha doğrudur.

★

Mahpushanenin iyisi olmaz.

★

Konulan dalların en çürüğüne miras derler.

Filozof

...yi bilmiyor de-

...eye koyma. Bir
...n.

...e fena gelir. Si-
...ok olmasına bir

... değiştiren kay-

...NZUM OLDU

Şöyle beş gol yeyince kırk yıllık koca Fener,
Güneş'in karşısında birdenbire mum oldu.

«Harp olacak, oluyor!» diye telâşta iken,
Görüp işittiğimiz bir zararsız «bum!» oldu.

Tayyare tehlikesi önünde her devletin,
Millete verdiği ders: «Gözlerini yum!» oldu.

Felâketle okadar haşirneşir olduk ki biz,
Keder ekmekle peynir, sefalet lokum oldu.

Çok uğraştın, didindin, Çamdeviren, sonunda,
İlminin yüksekliği cihana malûm oldu!

Çamdeviren

Sekiz Lisan Bilirmiş!

(S..) çok değerli bir dil âlimidir. Türkçeden başka sekiz dil bilir. Ekseri âlimler gibi sükûtîdir. Konuşmayı katiyen sevmez.

Geçen gün (S..) in karısına mektep arkadaşlarından biri şu suali sordu:

— Kocan çok lisan bilirmiş öyle mi?

Kadın cevap verdi:

— Evet, sekiz dilde mükemmel sükût etmesini bilir.

HAVAGAZI:

— Fazla yazıyor...
— Saat bu...
— İyi ya! Saat olur da çalmaz olur mu?!...

Budala Herif..

Beş altı arkadaş tatlı tatlı konuşuyorduk. Bu «tatlı tatlı» dan adam çekiştirdiğimizi anlamışsınızdır.

Bizim Masum beyi çekiştiriyorduk. Çıkagelmez mi? Pür telâştı.

— Sıtkıyı görenler var mı?

Diye sordu. Sıtkı, biraz önce Masumun çekiştirme bahsini açarak aramızdan savuşmuş olan bir arkadaştı.

— Şimdi buradaydı, dedik, galiba bir işi vardı... Acele gitti.

— Vah vah! Çocuğu aramadık yer komadım.

— Ne yapacaktın?

— Lâzımdı. Şimdi nerede bulurum dersiniz.

Ahmet çok doğru sözlüdür. Demindenberi biz Masumu çekiştirirken o gazete okuyordu. Lâfa karışmamıştı. Birdenbire:

— Neye lâzımdı, dedi, senden beş lira borç istemiş, yoksa onu mu getirdin?

Masum, şaşkın şaşkın cevap verdi:

— Evet, hani söylemesi ayıp ama..

— Sesini kes be budala herif, yarım saat, tam yarım saat senin aleyhinde bulundu. İşte bu mendeburlar da onun kapıp koyuverdiği mevzuu ballandırıyorlardı. Ne sersemliğin, ne budalalığın, ne hasisliğin, ne de yağmur olsan dost tarlasına yağmıyacağın kaldı.

Masum masanın kenarına bakarak mütevekkil gülümsüyordu. Hepimiz ne söyliyecek diye merak ediyorduk. Ah-

medin patavatsızlığına da içerlemiştik ama, Masumun yanında:

— Böyle boş boğazlık edilir mi?

Diye çıkışamadık. Çok şükür Masum boynunu bir parça daha bükerek:

— Zararı yok, dedi, Sıtkı iyi kalblidir. Allah kimseyi muhtaç hale getirmesin. O zaman «Canım» desen «Canın çıksın» anlar. Zaten bunca yıllık mektep arkadaşım, bana kızmıyacak da kime kızacak... Böyle sıralarda eski dostları insan mazur görmeli. Arkadaşlık bunu icap ettirir. Bana müsaade çocuklar, şu oğlanı bulayım da derdine derman olayım.

* * *

Masumun haylaz bir yeğeni vardı. Babasının ölümünden sonra vasi tayin edilen amcasına yapmadığını komamış, neticede «Vasilik hukukunu tecavüz ederek, mirasımı yedi» diye zavallı adamı senelerce mahkemede bile süründürmüştü.

Nihayet metelik suyunu çekince araya ricacılar koyarak yumuşak kalbli amcasının evine postu sermişti. Bu oğlanın şerrinden evde hizmetçi dayanmaz olduğunu zavallı Masum yana yakıla anlatır gezerdi. Bir gün:

— Duydunuz mu, Masumun yeğeni evi soymuş, sovana çevirmiş, yükte hafif, pahada ağır ne buldu ise sırtlamış gitmiş, şimdilik Beyoğlunda saçları papatya rengi bir âşifte ile fink atıyormuş.

Dediler.

Masuma rasgeldim. Meselenin aslını sordum:

— Doğru birader, dedi, encam bize bu oyunu da oynadı.

— Peki, polise falan müracaat etmedin mi?

Büyük bir cinayet teklif etmişim gibi irkildi:

— Ne münasebet, ne münasebet, diye söylendi. Merhum biraderin biricik yadigârı, ölüm döşeğinde bana emanet etti. Hem de elimizde büyüdü yumurcak. Ölülerin son sözlerine riayet etmeli, küçüklere şefkatli muamele göstermeli. İnsanlık, akrabalık bunu icap ettirmez mi?

Masumun malûm budalalığını bu vak'a âdeta şeddelendirdi.

* * *

Masum merhametli idi. Kiraya verdiği iki tane eski evi vardı. Her kiracı değiştirişte Masumun birkaç aylığı gider, bazan, camların, çerçevelerin, hattâ kapıların bile kırılıp dökülmüş, satılıp yakılmış olduğu duyulurdu.

Bütün bunlara Masum:

— Ne yapalım azizim, diye cevap verirdi. Fakir, görgüsüz insanlar, böylesine karşı merhametten gayri bir his beslenir mi? Haydi mahkemeye ver, nesini alacaksın. Altında bir döşeği ya var, ya yok.

* * *

Masumu geçen gün gömdük. Rıhtım boyunda dolaşırken denize bir kızcağızın düştüğünü görmüş. Etrafta bir sürü kuru kalabalık avaz avaz bağırırken onun ceketini çıkartmasile kendini denize atması bir olmuş. Tabiî yaşlı adam. Soğukladı mı nedir? Üç gün içinde sizlere ömür.

Cenaze dönüşü bütün dostları bir araya geldik ve şu fikirde mutabık kaldık:

— Masum hakikî bir budala idi. Denize düşeni kurtaracak bir sen mi kaldın be ahmak herif? Bu fedakârlık da ne oluyor. Donkişat musun nesin?

Masumun budalalığı, dostluğa, akrabalığa, merhamete ve fedakârlığa kıymet verişinden ileri gelmişti.

Öyle tuhaf telâkkilerimiz var ki, bir yazan zuhur etse yeni bir Donkişot yaratmaktan kolay bir şey olmıyacak galiba.

İspinoz

İSTİMLÂKZEDELER:

— Baba, Yenicamiden dolayı bizim dükkânları istimlâk edeceklerine sizler bir olsanız da Yenicamiyi istimlâk etseniz olmaz mı?...

İkiz kardeşler

Baba anlatıyordu:

— İki ikiz çocuğum var... Biri erkek, biri kız... Erkeğin adı Demir... Kızınki Gül... Tabiatleri birbirine uymaz... Demir serttir, toprak işlerini sever; lüks ve fanteziye yaklaşmaz. Özü sözü doğrudur. Fakat Gül bilâkis hoppadır; fanteziye düşkündür, ciddi çalışmayı sevmez. Gezip eğlenmek ister....

Birisi sordu:

— İkisi de sizin çocuğunuz olduğuna göre bu karakter ayrılığı neden ileri geliyor?

— Şüphesiz vatan ayrılığından... Demir Bursada doğmuştur, Gül İstanbulda...

— Peki ama onların ikiz olduklarını söylemiştiniz?

— Evet ama çocuklarım bir tayyare ile Ankaradan İstanbula gelirken dünyaya geldiler. Oğlan Bursa üzerinde dünyaya geldi, kız Adalarda...

BAŞKA ÇERE BULAMAMIŞ

Birdenbire ava merak sardırdı. Artık bütün zamanını ve bütün parasını ava ve fişeğe veriyordu.

Lâkin başlayalı bir kaç ay olduğu halde bir serçe bile vuramamıştı.

Bir gün avda bir ahbabına rasladı. Ahbabı hayretle sordu:

— Aman yahu, bir teviye tetik çekiyorsun, bir şey patlamıyor, fişeksiz avcı olur mu?

Gülerek cevap verdi:

— Başka çare bulamadım. Nahak yere para sarfediyordum. Şimdi pek rahatım. Hem netice de ayni...

Dalgın sarhoş

Meyhaneye girdi, iyice içti. Sonunda meyhaneciyi çağırdı:

— Azizim, ben dalgın bir adamım, cüzdanımı evde unutmuşum. Ne yapacağız?

Diye sordu. Meyhaneci nezaketle cevap verdi:

— Olagan şey bayım, kapının kenarına duvara adınızı, adresinizi, borcunuzun miktarını yazıp gidersiniz, ne zaman yolunuz düşerse parayı öder, senedi karalarsınız.

— Hiç olur mu yahu, bütün müşterileriniz adımı duvarda okuyacaklar. Ben mevkii içtimai sahibi bir adamım. Rezil olurum.

— [illegible] münasebet efendim, tabiî yazdığınız kâğıdın üstüne paltonuzu asacağım. Bu suretle hiç kimse görmemiş olacak.

BAHSA GİRMİŞLER:

İkisinin de işi yoktu. En kısa bir sözle en büyük yalanı söylemek üzere bahsa giriştiler. Birisi söze başladı:

— Geçen gün Beyoğlundan geçiyordum. Yukardan doğru bir feryat işittim. Bir de başımı kaldırdım, ne göreyim. Bir adam intihar etmek için kendini üst kattan kapmış koyuvermiş. Fakat alt kat hizasına gelince pişman mı oldu nedir?

Hop tekrar havalandı. Atladığı pencereden içeriye girdi.

— Mükemmel hikâye. Fakat bu adamın kim olduğunu biliyor musun?

— Hayır.

— Bendim.

Bahsi son ve en kısa kelimeyi söyliyen yalancı kazandı.

Cesur adam

Bir meşhur cambazhanenin Taksime çadır kurduğu haftalarda idi. Beyoğlu caddesinde herkes bir delikanlıyı biribirine gösteriyordu.

Meraklının biri arkadaşına sordu:

— Kim bu yahu, herkesi kendisile meşgul ediyor?

— Çok cesur bir adam.

— Aman anlat.

— Geçen akşam cambazhanedeki aslanlardan biri nasılsa kafesinden kurtulmuştu. Elâlem biribirini ezerek kaçarken bahadır çocuk soğukkanlılıkla aslanın boş bıraktığı kafese girdi kapıyı kapattı.

TİTİZ MÜŞTERİ:

Gece yarısı otele gelen müşteri titiz bir adama benziyordu. Otelcinin açtığı odayı sıkı bir muayeneden geçirdi ve sordu:

— Yahu burada acaba haşarat var mı?

Otelci cevap verdi:

— Şimdiye kadar yoktu ama, bundan sonrası hakkında cevap veremem.

KARANLIKTA GÖRMEMİŞ

Acarın annesi;

— Acar, dedi, bu masanın üstüne dün gece beş tane elma koymuştum, iki tane kalmış, ne oldu dersin?

Acar gayri ihtiyarî cevap verdi:

— İki tane mi kalmış. Demek karanlıkta onları farkedememişim anneciğim.

Papağan

Tamirde imiş..

Polis iki saattenberi dükkân camekânları önünde duran, yağmur şiddetini arttırdıkça kapı siperleri altına girip bekliyen sakallı serseriyi gördü, yanına yaklaştı:

— Sen yine mi ortalarda dolaşıyorsun?

Serseri cevap verdi:

— Yine mi ne demek? Sen başka akşam beni buralarda gördün mü? Hem sokakta dolaşmak yasak mı?

— Sokakta dolaşmak yasak değil, fakat serserilik yasak.

Sakallı kızdı:

— Affedersin bay polis, dedi, sözünü geri al. Ben serseri değilim, çok şükür yer yurt sahibi bir adamım.

— Yer yurt sahibi isen gece yarısından sonra neye rahat rahat yatmıyorsun da buralarda dolaşıyorsun.

— Yatak odamda tamirat yaptıkları için sokağa çıkmıya mecbur oldum. Keyfimden değil ya...

Polis bu defa kızdı:

— Ulan hırbo... Benimle alay mı ediyorsun?

— Ama tuhaf lâkırdı ha... Çocuk değilim... Deli değilim, saçlı sakallı bir insan, evlâdı yerindeki bir genç polis memurile alay eder mi? Bu benim terbiyeme sığar mı? Yatak odamda tamirat var... Muvakkaten sokakta kaldım.

— Be adam gece vakti tamirat olur mu?

— İsterseniz gidelim... Gözünle gör. Şuracıkta... İki dakikalık bir yer...

Polis serseriyi kolundan yakaladı:

— Pekâlâ, dedi, fakat sözünü isbat edemezsen yakanı bırakmam...

Serseri polisi Karaköy köprüsüne getirdi. Köprünün altına soktu ve elile gösterdi:

— İşte yatak odam... İşte ameleler..

Onun gösterdiği yerde birkaç işçi köprünün bozuk bir dubasını tamir ediyorlardı.

Kayınbaba - Damat...

Genç damat kayınpedere şikâyet ediyordu:

— Kızınızdan şikâyetim yok. Parmakla gösterilecek kadar zarif, güzel bir kadın. Yalnız... Yalnız....

— Yalnız ne olmuş?

— Yalnız bazı ufak tefek kusurları var... Meselâ müsrif. Elbise ve eşya kıymeti bilmiyor... Özene bezene aldığım eşya iki gün içinde kırılıp dökülüyor. Bir elbise bir kere giyildikten sonra altı ay kullanılmış bir Bitpazarı malı halini alıyor. Sonra tenbel... Bir bardak su içeceği zaman hizmetçiye üç kat merdiven çıkartıyor... Bundan başka beceriksiz de... Elini hagi şeye sürse ya yırtıyor, ya düşürüp kırıyor... Nihayet sinirli, huysuz ve geçimsiz... Olmıyacak şeylerden dolayı mesele çıkarıyor,

Kayınyeden kaşını başını çattı, sakalını çekiştirdi, sonra gülümsedi:

— Evlâtcığım. Kızın böyle kusurları la olmasaydı ne diye sana verirdim?

MERHAMET

Meyhane kapandı dışarı çıktılar. Sokaklar tenha idi. Bu tenhalık sarhoşlardan birinin yufka yüreğine dokundu. Hüngür hüngür ağlamıya başladı. Arkadaşları sordular:

— Ne oluyorsun?

— Karımı hatırladım, zavallı karıcığım!

— Ne oldu karına?

— Geceleri uyuyamıyor.

— Hastalık falan mı?

— Hayır be yahu, Allah göstermesin, beni bekler.. beni bekler.

20 İNCİ ASIR SİYASETİ:

Arabadaki sarhoş — Yuu!,,. Sarhoşa bakın... Sarhoşa bakın!,,

— 13 —

— Çok iyi yaptınız, diye sevindi. Vay yüzsüz herif vay...

— Sus, çocuklar geliyor.

Belma ile Osman Nuri solandan çıkan Bodosun karmakarışık suratına dikkat etmeden içeri girdiler. Ve Nurinin ilk sözü:

— Size nişanlım Belmayi takdim ederim.

Demek oldu.

* * *

Necati efendi kapıcı ile aralarında geçeni unutmuş gibi neşelenmişti. Osman Nuriye sual üstüne sual soruyor nişanlanma kararının nasıl istihsal edildiğini öğrenmek istiyordu. Delikanlı ikide bir Belmanın gözlerine bakarak tam yüzük hikâyesine geldiği zaman bir garson yaklaştı ve eline taahhütlü bir mektup verdi. Osman Nuri ilk ağızda:

— Annemdendir, kadıncağız galiba meraklandı.

Diyerek cebine koymıya davrandı. Fakat birdenbire durakladı. Zarf âdî değildi. Üstünde kalın yazılarla «Ahmet Yarar müesseseleri umumî müdürlüğü» diye kocaman bir antet vardı.

Beşi birden yırtılan mektuba baktılar. Osman Nurinin elleri belli belirsiz titriyordu. Yüzü hafif sararmıştı. Mektup çok kısa yazılmıştı.

«Ayda üç yüz elli lira maaş ile müessesenin reklâm müdürlüğüne tayin edildiğini ve alelhesap iki aylık avans gönderildiğini» bildiriyordu.

Hakikaten Osman Nuri namına doldurulmuş yedi yüz liralık bir çek de mektuba ilişikti. Osman Nuri okadar sevinmiş, okadar sevinmişti ki, Necati efendinin de şimdiden angaje edildiğini anlatan haşiyeyi ancak üçüncü okuyuşunda farketti. İlk sözü:

— Yaşadık Necati, diye bağırmak oldu, yaşadık ahbap, teşekkür ederiz Sadık bey. Size nekadar minnettarız bilemezsiniz. Haydi Necati, beyefendiye teşekkür etsene...

İkisi de kıpkırmızı olan Sadıka teşekkür ettiler. Belma:

— Nekadar şanslı bir kız olduğumu anladınız ya, diye güldü. Maamafih paramızı çarçur etmiyeceğiz Nuri. Şimdilik bir miktar para biriktirmeliyiz. Ben hizmetçi istemem. Ev işlerini kendim görürüm.

— Teşekkür ederim sevgilim.

— Annene bir miktar para göndermelisin.

— İyi hatırlattın Belmacığım, yüz lira gönderirsem sevincniden deli olur. Çok çekti zavallı rahat etmek hakkıdır. Hem göreceksin o senin elini sıcak sudan soğuk suya sokturmaz. Artık babana da göğsümü gere gere gidebilirim. Dur bakalım, Bursaya otobüs var mı?

— Ne olacak Bursada?

— Ne olacak diye sorulur mu Necaticiğim, anneme biraz para gönderirim.

— Artık geç oldu Nuri, yarın sabah gidersin.

— Vah vah, çeki bu akşam bozdursaydım, size bir ziyafet verecektim.

* * *

Şaziye hanım ogün uzak bir masaya düşmüştü. Fakat gözlerini Osman Nuriden ayırmıyordu. Bu güzel ve zengni delikanlıyı Necati denilen mendeburun yüzünden kaçırdığını anlamıştı. Hele kendi tâbirile (Karakuru) kız - Yani Belma - da ortaya çıktıktan sonra ümidi büsbütün zayıflamıştı. Bir mektup üzerine oradakileri aşırı sevindiklerini, hele mektubun içinden çıkan çeki görünce hasedi büsbütün arttı. İşte Osman Nurinin hakikaten bir sahte fakir olduğu yavaş yavaş meydana çıkıyordu. Kendi kendine:

— Aman Şaziye bir çare bul da şu Necatiyi aradan çıkar, dedi, sonra delikanlının aklını marsık gibi kızdan çelmek kolay.

Ve yarım saat düşünerek çareyi buldu. Hemen yerinden kalktı. Kapıcı Bodos ağanın kulübesine yaklaştı. Bodos ağa zengin kadını görünce toparlandı:

— Bir emrin mi va hanımcığım, diye sırıttı. Bodos saa gurban ossun.

— Beni dinle Bodos efendi, otelinizin bunca yıllık müşterisiyim, hiç bir zaman bu seneki gibi serseriler yatağına

— Benim için bu dakikada en mühim şey, vücudümün istirahatidir.

— Rica ederim, beni muhterem müşterilerimizin yanında konuşmak mecburiyetinde bırakmayın!

— Dedim ya, ben sizin işlerinize karışmam, keyfiniz ister burada söylersiniz, ister beni günlerce kapıcı kulübesinin önünde beklersiniz.

Direktörün zoraki nezaketi birdenbire değişti:

— Sen bana baksana efendi, dedi, söyliyeceğim şudur. Hemen otelimizden çıkıp gideceksin.

— Sebep?

— Müşterilerimizin sinirine dokunuyorsun!

— Vay beni bunun için mi kapı dışarı ediyorsunuz? Bunun için mi kovuyorsunuz?

Arif bey fazla ileri gittiğini anlamıştı. Sesini bir perde yumuşatarak:

— Kovmuyoruz, farzedin ki, rica ediyoruz.

Bodos lâfa karıştı:

— Salt bu gıdar değil, dedi, pılını pırtını doplar savuşursan bahşiş var. Az buz değil ha... Tam elli kâhıt.

— Demek buradan gitmeme mukabil bana para da veriliyor.

— He... Malûm a ceerim, biz utilimizi meteliksizler için gurmadıh!

— Fakirlik kabahat mi Bodos ağa.

— Değil emme yerinde. Davullar bilem dengi denğine gümbürder demişler.

— Sahi... Bak bunu unutmuştum. Verin elli liramı gideceğim.

— Gordun mu ahıllı işini. Buyur.

Bodos cebinden cüzdanını çıkardı. İçinden bir elli liralık ayırarak masanın üstüne bıraktı. Necati efendi kapıda durarak hâdiseyi seyreden ihtiyar bir garsona:

— Gelsene buraya arkadaş, diye seslendi.

Ve garson yaklaşınca, hiç elini sürmediği elli liralığı göstererek:

— Al şunu, dedi, yarısı senin bahşişin, yarısını da bahçıvana ver. Onunla beraber tenis meydanını temizlemiştik. Ahbabımdır.

Bodosla direktör neye uğradıklarını şaşırmışlar, âdeta aptallaşmışlardı. Necati efendi:

— Neden budalalaştınız, diye bağırdı. Haydi defolun, bana çabuk bir otomobil bulun çabuk.

İkisi de bu garip adamın emrini tekrarlattırmadılar. Geriye dönerlerken Sadık bey:

— Benim hesabımı da yapın dedi, ben de gidiyorum.

Direktör hızla döndü:

— Aman beyefendimiz, diye kekeledi, aman... efendimiz..

Fakat Ayşe teyze Arif beyin iflâhını büsbütün kesti:

— Biz de gidiyoruz, bilmiş olun, diye bağırdı. Çabuk bizim hesabı da getirsinler.

— Kusurumuz ne hamfendiciğim, istirham ederim.

— Çabuk diyorum.

Böyle sıralarda Ayşe hanım hakikaten emretmesini bilenler gibi konuşurdu. Zavallı direktör sallanrak çıktı.

Belma hiddeti birdenbire geçmiş görünen babasına:

— Nuri ne olacak baba, dedi, onu beklemiyecek miyiz?

— Beklemezsek iyi olur Belma. Vaziyeti İstanbulda öğrenmesi bence daha münasip. Ne mal olduğumuzu burada bilmesinde ne fayda var.

* * *

On beş dakika sonra otelin ikinci otobüsü hazırlanmıştı. Belma otobüse binerken elli lira bahşiş alan ve hâlâ sersemliği üstünden atamıyan garsona:

— Lûtfen şu mektubu Osman Nuri beye verin, dedi, Sakın unutmayın.

Sonra kapıcıya döndü:

— Otelinize bir milyonerin geleceğini telefon etmiştim.

— Vıy anam siz miydiniz telifun iden...

— Evet.

— Ahlım garıştı küçük hanım, tabiatsız zengunu niden bırahıp gidersin ya?

— Elbette bir sebebi vardır, o budala direktörünüzle karşılıklı düşünün de bulun...

— Emriniz başım üstüne güçük hanım... Buluruz ilbet.

* * *

Osman Nuri çeki bozdurmuş, annesine yüz lira göndermiş, nişanlısına güzel bir ipek eşarp, Ayşe teyzeye mükemmel bir yün kazak, Necati efendi ile Sadık beye de birer nefis sigara tabakası alarak işlerini bitirmişti.

Otobüse tam öğle üstü bindi. Otele geldiği zaman saat bir buçuğu geçiyordu. Kapıdan girer girmez garson Belmanın mektubunu uzattı. Osman Nuri hiç telâşlanmadan zarfı yırttı. İçinde iki parça kâğıt vardı. Peşpeşe okudu:

«Aziz dostum,

Hemen İstanbula dönmek mecburiyetinde kaldım. Meraklanma. Orada buluşuruz. Sana sebebini uzun uzun anlatırım, gözlerinden öperim.

Necati.»

«Sevgilim,

Bu satırları okuduğun zaman yaramaz nişanlın İstanbula doğru yola çıkmış olacaktır. Tekrar buluştuğumuz vakit tabiî kulaklarımı çeker, intikamını alırsın. Seni hasretle bekliyorum. Sevgili Nuriciğim.

Belma.»

Bodos uzaktan delikanlının renkten renge giren yüzüne bakıyordu. Osman Nuri mektupları bitirince:

— Ne oldu burada, diye bağırdı, neden gitti Necati efendi?

— Getti işte... Getti.

— Ya Belma hanım?

— O da getti.

— Ayşe teyze?..

— Devam edecek —

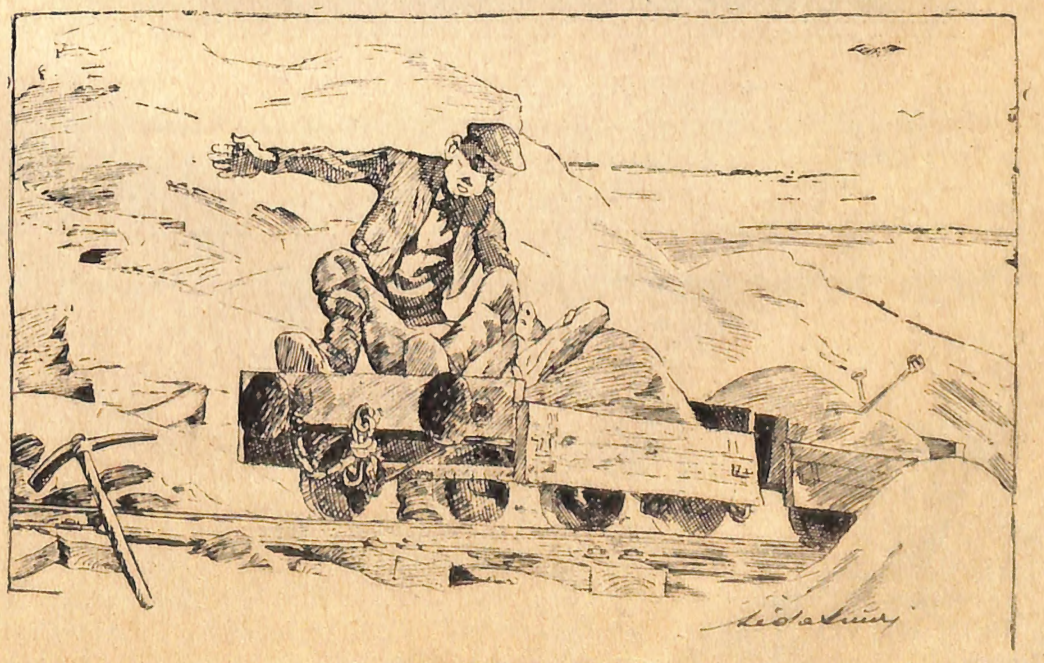

ŞİMENDİFERCİLİK:

— Gak ulen vagunlar doldu çekelim..

— Galhamam daha islim gelmedi!..

TARİHTEN ÇİZGİLER: KÜÇÜK ŞEHZADENİN HUZURUNDA:

Şehzade — Lala... Bu çocuk da bize benziyor ama, kabahati var... Huzuruma gelince ayaklarımı öpmedi. Sonra bana, «Kardeşim» dedi! Bu çocuk nasıl benim kardeşim olur... O benim kulum kölem değil mi? Benim canımı sıktığı için şimdi bunu Şama sürünüz emi?!...

Üstikbale dair..

Genç kız — Sevgilim sana bütün felâket günlerinde candan arkadaşlık edeceğim.

Genç erkek (Hayretle) — Fakat benim felâket günlerim yok ki... Pek mesudum.

Genç kız — Ben de bu nişanlılık devrimizden bahsetmiyorum ya, evlendiğimiz zaman demek istiyorum.

Son çare:

Avukat ne yaparsa yapsın esbabı muhaffefe bulamıyacağını, müekkilini idamdan kurtaramıyacağını anlayınca müdafaasının sonunu şöyle bitirdi:

— Müekkilimin Tıbbı Adlîye gönderilmesini talep ederim. Eğer bütün muhakemesine ve melekâtı akliyesine sahip olsaydı vekâletini benim gibi kırtıpil bir avukata vermezdi.

Şans meselesi

Adamcağızın kafasına birinci kattan küçük bir saksı düşmüştü. Kan beynine sıçrıyarak merdivenleri tırmandı. Kapıyı hızla çaldı. Bir ihtiyar adam göründü. Kazazede feryat eder gibi bağırdı:

— Bu ne rezalet, kafama balkonunuzdan saksı düştü. Az daha geberiyordum.

— Şansınız varmış.

— Yahu bunun şansı neresinde?

— Evvelce dördüncü katta oturuyorduk. Buraya dün taşındık.

Hayatın En Birinci Zevki

35.000 bayandan aldığımız teşekkür mektuplarında diyarlar ki; (Âdet zamanlarımız için icat etmiş olduğunuz

Femil ve bağlarını

yalnız o zamanımızda değil, temiz olduğumuz zamanlarda bile seve seve ve zevkle kullanıyoruz ve hakikaten hayatın en lezzetli anlarını yaşıyor ve yumuşak, temiz, ufak, sıcak, misli görülmemiş ihtiraranızdan dolayı size candan teşekkür ediyoruz). Müessesemiz bu samimî mektuplarla müftehirdir.

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalık l a rdan korur. Reçetesiz satılır.

Hafiflik - Rahatlı

J. Reussel Korselerinde (Gaine), sizi incitebilecek ne balina ne de hiçbir tazyik yoktur. Bu korseler, vücudunuzu sıkmaksızın tenasübünüzü temin eder ve göğsünüzü kuvvetlendirir.

Fiyatı: 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

iki tehlike işareti: nezle ve baş ağrısı

Soğuk algınlığının bu ilk alâmetlerini

Gripin

le bertaraf etmezseniz birçok ağız hastalıklarına tutulmak tehlikesi başgöstermiş demektir.

Gripin

Bütün ağrı, sızı ve sancıları derhal dindirir. Gripe, romatizmaya, diş, sinir, adale, bel ağrılarile kırıklığa karşı bilhassa müessirdir.

GRİPİN'i tecrübe ediniz.

KARİKATÜR

İKİ KİLOLUKTAN AZ ŞİŞELERDE RAKI SATMAK YASAK OLUNCA:

— Hay zıkkımın kökünü içeydin herif, bir şişecik dediğin bu muydu?!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.